

Má-li být právo dodržováno, je nutné, aby bylo známo. K tomu, aby bylo známo, je třeba jej promulgovat. Ovšem k promulgaci práva není potřeba jen to, aby bylo vyhlášeno za zvuku trumpety na ulicích ani jen to, aby bylo čteno lidmi, dokonce ani to, aby bylo všechno vydáno tiskem. Všechny tyto nástroje mohou být dobré, ale jejich použití přesto nemusí vést k dosažení žádoucího účinku. Mohou totiž přinést spíš zdání než skutečnost promulgace. Promulgovat právo totiž znamená předložit jej vědomí těch, které zavazuje, a to tak, aby si jeho obsah mohli přirozeně zapamatovat a aby měli i pak po ruce veškeré dostupné prostředky k následnému řešení případných svých pochybností

uživatelé veřejné správy se často jen stěží orientují v komplikovaném systému správních orgánů a práva vůbec (...), s níž nerozlučně souvisí přesun kompetencí uvnitř této soustavy. Jestliže se zmíněné pomoci občanům jako účastníkům správního řízení nedostane a namísto toho správní orgány bazírují například na pozdravu ‚Myslivosti zdar‘, uvedeném před podpisem žádosti, jako důkaz toho, že nejsou kompetentní k vyřízení žádosti (...), potom činnost správního orgánu vykazuje zjevné nedostatky a je v rozporu s principy právního státu, založeného na úctě k právům občanů (čl. I odst. 1 Ústavy). Pokud tedy správní orgány ve správním řízení pouze důsledně vyžadují plnění povinností ze strany občanů, a nedbají přitom o ochranu jejich zájmů, je výrazem tohoto postupu přepjatý formalismus, jehož důsledkem je sofistickované zdůvodňování zjevné nespravedlnosti.